

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 13.649 van 3 juli 2008
in de zaak X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van zijn X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slovaakse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 21 februari 2008 houdende de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een E.U.-onderdaan / onderdaan van een kandidaat-lidstaat van de E.U.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die loco advocaat R. VANDEPUTTE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker verklaart van Slovaakse nationaliteit te zijn.

Op 20 juli 1999 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, maar verlaat nadien opnieuw het Rijk.

Op 11 december 2007 vraagt verzoeker, evenals zijn echtgenote G.M., zijn zoon D.R. en zijn dochter K.M., de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling / toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming.

Op 21 februari 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een E.U.-onderdaan / onderdaan van een kandidaat-lidstaat van de E.U. ten aanzien van verzoeker, alsook ten aanzien van zijn echtgenote, zijn zoon en zijn dochter. Dit is de bestreden beslissing die ten aanzien van verzoeker wordt genomen en die luidt als volgt:

"(...) Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u een staatsburger bent van Slowakije (DVZ, nr.6; CGVS, p.2) en u legde tevens in het kader van uw asielaanvraag een Slovaakse identiteitskaart neer. Ook uw partner K.M.(...) (O.V. 4.855.247) verklaarde dat zijzelf, u en de kinderen allen Slovaakse staatsburgers zijn (CGVS partner, p. 2-3). Uw asielaanvraag moet worden beoordeeld ten opzichte van het land waarvan u een staatsburger bent.

Ten opzichte van Slowakije blijkt dat u omwille van onderstaande vaststellingen het Commissariaat-generaal niet kan overtuigen van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij een terugkeer zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde dat jullie in 2000 Slowakije verlieten en naar Tsjechië gingen omdat uw vrouw daar familie had (CGVS, p. 4). Uw partner stelde dat jullie toen Slowakije verlieten omdat haar ouders wilden dat zij bij hen kwam wonen (CGVS partner, p.4). U verklaarde verder dat u vooral in Usti-Nad-Labem woonde maar dat u nog af en toe terugkeerde naar Slowakije (CGVS, p. 4). U en uw partner verklaarden met het gezin Tsjechië verlaten te hebben op 26 november 2007 omdat jullie vreesden het slachtoffer te worden van een Albanese bende –waarvoor M. (...), de ex-partner van uw dochter, drugs verkocht- aangezien door uw anonieme tip de Tsjechische politie enkele leden van die bende arresteerde (CGVS, p. 7-9; CGVS partner, p. 6-7). U en uw partner verklaarden dat jullie vanaf 26 november tot het vertrek op 10 december 2007 in Kosice (Slowakije) verbleven bij uw familie en dat jullie in die periode geen problemen kenden maar dat jullie Slowakije verlieten omdat u bang was dat M. (...) en de bende jullie daar zou terugvinden aangezien M.(...) weet dat u familie heeft in Kosice (CGVS, p. 10; CGVS partner, p. 8). U en uw partner stelden dat jullie bij een terugkeer naar Slowakije vrezen dat die bende jullie daar zou vinden en jullie maken verder geen melding van andere problemen (CGVS, p. 10; CGVS partner, p. 9). Aldus moet worden vastgesteld dat jullie Slowakije verlaten hebben zonder dat jullie concrete problemen kenden en dat jullie vertrokken zijn omdat er volgens jullie een mogelijkheid was dat M. (...) en die bende uw gezin in Kosice zou terugvinden. Echter, de verklaringen van u en uw partner over de handelingen die M. (...) of de bende intussen zouden ondernomen hebben om uw gezin terug te vinden zijn vaag. Zo verklaarde u dat uw dochter J. (...) die nog in Usti-Nad-Labem woont, liet weten dat iemand –u weet niet wie- haar vroeg waar jullie waren en dat ook iemand van die bende –u weet niet wie- bij uw schoonouders kwam informeren (CGVS, p. 10). Uw partner stelde dat jullie dochters in Usti-Nad-Labem niets hebben meegemaakt na jullie vertrek en dat M.(...) is langsgekomen bij haar ouders om te vragen of jullie in Slowakije zaten (CGVS partner, p. 9). Deze verklaringen van uw familieleden zijn niet afdoende om te veronderstellen dat M. (...) en die bende werkelijk de moeite zouden nemen om vanuit Usti-Nad-Labem naar Kosice te komen om daar problemen te creëren. Bovendien kan worden opgemerkt dat zelfs indien jullie in Slowakije problemen zouden krijgen met die mensen uit Tsjechië, i.e. M.(...) en de Albanese maffia, jullie zich kunnen wenden tot de Slovaakse autoriteiten. U verklaarde dat u niet weet of u hulp zou krijgen en dat het moeilijk is omdat u bang bent van die bende (CGVS, p. 10). Uw partner verklaarde dat jullie na 1999 geen problemen kenden met de Slovaakse politie maar dat jullie te bang waren van M. (...) om naar de politie te stappen (CGVS partner, p. 8). Het feit dat u en uw partner bang zijn van M. (...) en die bende is geen afdoende reden om bij eventuele problemen in Slowakije de Slovaakse autoriteiten niet om hulp te vragen: men mag van iemand in uw situatie toch op zijn minst een poging verwachten om eventuele problemen te melden bij en hulp te vragen aan de Slovaakse instanties wanneer leden

van een criminele organisatie uit een ander land op Slovaaks territorium actief zijn en Slovaakse staatsburgers bedreigen. Tenslotte mag ook worden opgemerkt dat –indien het uw vrees is om teruggevonden te worden in Kosice- u met uw gezin elders in Slovakije uw leven kan verder zetten. U stelde dat u niet elders in Slovakije bent gaan wonen omdat u alleen mensen in Kosice kent (CGVS, p. 10). Ook uw partner verklaarde niet te weten waar jullie in Slovakije naar toe zouden gaan omdat jullie elders niets en niemand kennen (CGVS partner, p. 9). Deze verklaringen zijn niet afdoende: het feit dat jullie elders in Slovakije geen familieleden of kennissen zouden hebben is geen reden om deze optie uit te sluiten.

Op basis van bovenstaande vaststellingen moet worden geconcludeerd dat er in hoofde van u en uw partner ten aanzien van Slovakije geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld.

In het kader van de asielaanvragen van uw kinderen D.R. (...) (O.V. 6.194.090) en K.M.(...) (O.V. 6.194.092) werd tevens besloten tot een weigering van inoverwegingname.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde document, met name uw Slovaakse identiteitskaart, bevat enkel informatie in verband met uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet wordt betwist. (...)”

2. Rechtspleging.

In zijn verzoekschrift vraagt verzoeker hem de erkenning als vluchteling en minstens de status van subsidiaire bescherming conform artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) te verlenen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet op als annulatierechter. Hij kan derhalve enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissingen uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid, niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus.

Voor zover verzoeker vraagt over te gaan, in meest ondergeschikte orde, tot het terugzenden van het dossier naar de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat beroepen tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen houdende de niet-inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een E.U.-onderdaan, beroepen betreffen waarover de Raad uitspraak doet als annulatierechter ingevolge artikel 39/2, §1, 3de alinea van de Vreemdelingenwet. Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid, niet bevoegd is om een dossier terug te zenden naar de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

3. Onderzoek van het beroep.

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsverplichting en van de redelijkheidsverplichting, als beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker is van mening dat het de rol van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is om uit te maken of de kandidaat-vluchteling redenen heeft om vervolging te vrezen. Hij stelt dat dit vereist dat men systematisch onderzoek voert naar de objectieve en subjectieve elementen die de asielaanvraag schragen. Verzoeker betwist de bestreden beslissing waar die stelt dat hij geen elementen aanbrengt die zouden aantonen dat hij zou worden vervolgd door Milan en de Albanese maffia en dat hij geen bijstand zou kunnen krijgen van de Slovaakse overheid. Verzoeker is van mening dat de verwerende partij hierbij voorbij gaat aan de vereiste van een minimumrisico, zoals geformuleerd door het Hooggerechtshof van de Verenigde Staten. Verzoeker poneert dat hij dient te bewijzen dat er een minimum niveau van risico bestaat, daar hij nooit het bewijs kan aanvoeren dat de vervolging zeker zal plaatsvinden. Hij stelt dat een zeker of vaststaand risico in feite een contradictio in terminis is en niet bestaat en verwijst hiervoor naar de 'Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims', die het probleem van de bewijslast en de graad van het vereiste bewijs behandelt. Verzoeker stelt dat hij overeenkomstig de voormelde nota dus niet diende te bewijzen dat vervolging vaststaat 'beyond any doubt', noch dat het meer waarschijnlijk is dat er vervolging zal plaatsvinden dan dat er geen vervolging zal plaatsvinden. Verzoeker is dan ook van mening dat de kans op vervolging in zijn hoofde redelijkerwijze mogelijk dient te zijn, dat hij aldus niet dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt, maar wel dat er een redelijke kans toe bestaat. Verzoeker poneert dat hij voldoende elementen heeft voorgelegd die aantonen dat er een redelijke kans is tot vervolging.

Aangaande de vervolging door Milan en de Albanese maffia, stelt verzoeker dat de bestreden beslissing zich ertoe beperkt te vermelden dat de verklaringen van verzoeker en zijn familieleden niet afdoende zijn om aan te tonen dat zij vervolgd worden door Milan en de Albanese maffia, zowel in Tsjechië, als in Slowakije. Verzoeker werpt tegen dat de verwerende partij nochtans goed op de hoogte moet zijn van de werking van de Albanese maffia, dat ze er enkel een aantal Slovaakse en Tsjechische media op had moeten nakijken. Verzoeker haalt vervolgens enkele slagzinnen aan uit de voornoemde media. Verzoeker vervolgt dat gezien de nauwe banden die er bestaan tussen de Albanese maffia en sommige personen die deel uitmaken van de Slovaakse autoriteiten, hij en zijn familie nergens meer veilig zijn in Slowakije. Verzoeker is van mening dat de vervolging door Milan en de Albanese maffia een vervolging is in de zin van de Conventie van Genève daar het UNHCR meent dat een slachtoffer van vendetta als vluchteling kan erkend worden onder bepaalde voorwaarden. Verzoeker stelt dat gezien hij een tip heeft gegeven aan de politie die geleid heeft tot de arrestatie van enkele belangrijke leden van de Albanese maffia, laatstgenoemden zich willen wreken op hem en zijn familie, dat Milan en andere leden van de Albanese maffia dit duidelijk hebben te kennen gegeven via gewapende bedreiging. Verzoeker stelt dat een kort onderzoek op het internet onmiddellijk aangeeft dat bloedwraak veel wordt toegepast door de Albanese maffia in Slowakije. Verzoeker is van mening dat hij afdoende heeft aangetoond dat er een redelijke vrees bestaat om het slachtoffer te worden van bloedwraak.

Aangaande de bijstand door de Slovaakse autoriteiten stelt verzoeker dat de bestreden beslissing volledig voorbijgaat aan de Roma-origine van verzoeker, dat hij een aantal stukken neerlegt die de situatie van Roma in Slowakije aantonen en citeert stukken uit 'Het jaarrapport 2007 van Amnesty International' en uit het rapport van de UNHCR 'Guidelines relating to the eligibility of Slovak Roma asylum seekers'. Verzoeker stelt dat hij slachtoffer is van een vendetta en niet kan rekenen op bescherming van de Slovaakse overheid. Dienaangaande meent verzoeker dat hij voldoende elementen aanbrengt om zijn asielaanvraag te staven. Verzoeker verwijt verwerende partij zijn asielaanvraag te verwerpen met stereotiepe zinnen en dat er geen ernstig onderzoek werd gevoerd naar de ingeroepen asielmotieven, dat volledig werd voorbij gegaan aan de Roma-origine van verzoeker en dat aldus de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en artikel 48/3 van de Vreemdelingen-wet zijn geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., nr. 110.071, 6 september 2002, R.v.St., nr. 129.466, 19 maart 2004, R.v.St., nr. 132.710, 21 juni 2004, R.v.St., nr. 141.180, 24 februari 2005). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn verzoekschrift waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan deze is genomen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt geenszins aangetoond. Uit de bespreking van het middel blijkt echter dat verzoeker het niet eens is met de inhoud van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Het middel zal verder worden onderzocht vanuit het oogpunt van een mogelijke schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad herinnert eraan dat de bestreden beslissing genomen werd in uitvoering van artikel 57/6 eerste lid 2° van de Vreemdelingenwet. Tegen de beslissing die de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt op grond van dit artikel staat enkel een annulatieberoep open bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en niet het zogenaamd beroep "*in volle rechtsmacht*" (zie artikel 39/2 §1 derde lid van de Vreemdelingenwet), zodat het niet, zoals verzoeker ten onrechte meent, de rol is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is om uit te maken of de kandidaat-vluchteling redenen heeft om vervolging te vrezen. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die daarmee onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Waar verzoeker zich beperkt tot het anders appreciëren van de feitelikheden dan de Commissaris-generaal om aan te duiden dat de bestreden beslissing geen voldoende motivering bevat, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat dergelijke beweringen geen aanleiding kunnen geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Verzoeker betwist de bestreden beslissing waar die stelt dat hij geen elementen aanbrengt die zouden aantonen dat hij zou worden vervolgd door Milan en de Albanese maffia en dat hij geen bijstand zou kunnen krijgen van de Slovaakse overheid. Waar verzoeker stelt dat hij niet diende te bewijzen dat de vervolging vaststaat doch enkel dat er een redelijke kans bestaat en dat hij voldoende elementen heeft naar voor gebracht die aantonen dat er een redelijke kans tot vervolging is, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing nergens stelt dat dient vast te staan dat er vervolging zou zijn, zodat verzoekers in zijn kritiek hieromtrent niet kan gevolgd worden. Waar hij stelt dat hij wel degelijk voldoende elementen aanhaalde om de redelijke kans aan te tonen, wijst de Raad erop dat hij zijn beoordeling van de feiten niet in de plaats kan stellen van die van de Commissaris-generaal. Ook komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de Commissaris-generaal op basis van de verklaringen en stukken van verzoeker, zoals aangehaald in de bestreden beslissing en die allen steun vinden in het administratief dossier, te besluiten dat de verklaringen van verzoeker niet afdoende zijn om vervolging aan te tonen en dat er ook geen afdoende reden is om geen bijstand te kunnen of willen vragen bij de Slovaakse autoriteiten. Uit de verhoorverslagen aanwezig in het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen concrete problemen heeft ondervonden, maar

zich enkel baseert op mogelijke problemen met Milan en een Albanese bende. Verzoeker blijft echter vaag aangaande de handelingen die door de bende zouden zijn ondernomen om hem te vinden. Terecht merkt de verwerende partij op dat zelfs indien verzoeker in Slowakije problemen zou ondervinden, hij zich zou kunnen beroepen op de bescherming van de nationale autoriteiten. Het is niet kennelijk onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij zich eerst wendt tot de plaatselijke autoriteiten. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Het is evenmin kennelijk onredelijk te stellen dat verzoeker zich elders in Slowakije zou kunnen vestigen om de beweerde problemen te vermijden.

Verzoeker stelt dat er wel degelijk sprake is van vervolging, maar dat de verwerende partij zich beperkt tot het vermelden dat de verklaringen van verzoeker en zijn familieleden niet afdoende zijn om vervolging aan te tonen. Hij poneert dat verwerende partij nochtans op de hoogte zou moeten zijn van de werking van de Albanese maffia via de media. Zoals reeds gesteld, komt het de Raad niet onredelijk voor, gelet op de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de verklaringen van verzoeker en zijn familieleden, dat de Commissaris-generaal besliste dat de verklaringen niet afdoende zijn om vervolging aan te tonen. Waar verzoeker beweert dat er nauwe banden zijn tussen de Albanese maffia en sommige personen die deel uitmaken van de Slovaakse autoriteiten en hij en zijn familie nergens meer veilig zijn in Slowakije, wijst de Raad er nogmaals op dat hij als annulatierechter zijn beoordeling van de feiten niet in de plaats mag stellen van die van de Commissaris-generaal. Zoals hiervoor reeds besproken heeft de verwerende partij terecht opgemerkt dat zelfs indien verzoeker in Slowakije problemen zou ondervinden, hij zich zou kunnen beroepen op de bescherming van de nationale autoriteiten. Het is niet kennelijk onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij zich eerst wendt tot de plaatselijke autoriteiten. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Het is evenmin kennelijk onredelijk te stellen dat verzoeker zich elders in Slowakije zou kunnen vestigen om de beweerde problemen te vermijden.

Waar verzoeker meent dat een slachtoffer van een vendetta als vluchteling kan erkend worden onder bepaalde voorwaarden en hij meent afdoende aangetoond te hebben dat er een redelijke vrees bestaat om het slachtoffer te worden van bloedwraak, wijst de Raad er vooreerst op dat de bestreden beslissing nergens poneert dat een slachtoffer van een vendetta niet als vluchteling kan erkend worden. In zoverre verzoeker verwijst naar een krantenartikel ter ondersteuning van zijn stelling, merkt de Raad op dat dit artikel wel aantoont dat er slachtoffers kunnen zijn van een vendetta, doch dat dit artikel echter geen afbreuk doet aan het individueel onderzoek gevoerd door de Commissaris-generaal. Verzoeker toont op deze manier niet met concrete en relevante gegevens aan dat hij persoonlijk wordt vervolgd. Ten tweede dient de Raad vast te stellen dat verzoeker met zijn kritiek enkel de feiten anders wenst te appreciëren dan de Commissaris-generaal maar op geen enkele wijze aantoont hoe de bestreden beslissing op dit punt onwettig zou zijn, zodat verzoeker in zijn kritiek niet kan gevolgd worden.

Waar verzoeker nog stelt dat de bestreden beslissing volledig voorbijgaat aan zijn Roma-origine bij de beoordeling of bijstand kon verkregen worden van de autoriteiten, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de gehoren van verzoeker en zijn partner die gebeurden op het Commissariaat-generaal en het interview dat geschiedde bij Dienst Vreemdelingenzaken, nergens blijkt dat verzoeker en zijn partner hun Roma-origine inriepen als reden voor de vermeende moeilijkheden of angsten bij het vragen of krijgen van bijstand van de overheden, zodat ook niet kan verwacht worden dat de Commissaris-generaal dienaangaande motiveerde. Bovendien is het louter vermelden van de Roma-origine onvoldoende om een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aan te tonen. In zoverre verzoeker stelt dat hij omwille van zijn origine niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Slovaakse autoriteiten, wijst de Raad erop dat de partner van verzoeker verklaarde dat zij zelf nooit problemen hebben gehad met de Slovaakse politie. Verzoeker zelf

verklaarde dat hij niet weet of hij hulp zou krijgen van de Slovaakse politie. De Raad dient bijgevolg vast te stellen dat verzoeker zich dienaangaande beperkt tot een blote bewering. Verzoeker maakt zijn stelling aldus niet aannemelijk. De verwijzing naar een algemeen rapport van het UNHCR daterend van 1998 aangaande de situatie van Roma's doet geen afbreuk aan de voorafgaande vaststellingen.

Verzoekers kritiek dat zijn asielaanvraag verworpen wordt met stereotiepe zinnen, kan geenszins worden gevolgd. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont duidelijk aan dat de bestreden beslissing op een omstandige en concrete wijze weergeeft waarom verzoeker noch voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

Waar verzoeker tenslotte nog stelt dat de beslissing een foutief criterium hanteert, daar de bestreden beslissing gemotiveerd wordt vanuit de vraag of het verblijf kan geweigerd worden en niet vanuit de vraag of verzoeker als vluchteling kan worden beschouwd in de zin van de Vluchtelingenconventie, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering is die geenszins grondslag vindt in de hier voorliggende bestreden beslissing.

De Raad wenst er nogmaals op te wijzen dat een verder onderzoek van het middel de Raad zou verplichten de feitelijke toedracht van de asielaanvraag te appreciëren, wat zaak is van de tot beslissen bevoegde overheid. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de Commissaris-generaal kennelijk onredelijk heeft gehandeld of zich op onjuiste feitelijke gegevens heeft gesteund. Verzoeker maakt een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsverplichting, van de redelijkheidsverplichting, als beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Na het citeren van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, concludeert verzoeker dat de verwerende partij naliet te onderzoeken of hij in aanmerking kwam voor het statuut van subsidiaire bescherming. Verzoeker stelt dat dienaangaande enkel het volgende gemotiveerd wordt:

“Ten opzichte van Slowakije blijkt dat u omwille van onderstaande vaststellingen het Commissariaat-generaal niet kan overtuigen van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij een terugkeer zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

...

Op basis van bovenstaande vaststellingen moet worden geconcludeerd dat er in hoofde van u en uw partner ten aanzien van Slowakije geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld.”

Verzoeker stelt dat de devolutieve werking de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verplicht een volledig onderzoek te doen van het ‘reëel risico’. Na een theoretische uiteenzetting aangaande artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de devolutieve werking bij de Raad, poogt verzoeker aan te tonen dat hij subsidiaire bescherming kan genieten. Hij stelt dat er willekeurig geweld is tegen de burgers van Roma-origine in Slowakije. Verzoeker is van mening dat de door hem neergelegde rapporten het willekeurig karakter van het geweld ten

aanzien van Roma's aantonen evenals het willekeurig geweld van de Albanese maffia. Verzoeker stelt dat de Vaste Beroepscommissie reeds besliste dat het voldoende is dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land en dat de Raad van State heeft geoordeeld dat men de informatie van het UNHCR niet zomaar kan negeren. Verzoeker is eveneens van mening dat er ten opzichte van hem wel degelijk een reëel risico bestaat, daar men zich dient te baseren op objectieve elementen en de situatie objectief gezien bedreigend is voor de burgers van Roma-origine, dat immers de rapporten van Amnesty International, UNHCR etc. aantonen dat het reëel risico op ernstige bedreigingen aanwezig is.

Verzoeker kan niet worden gevolgd met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet omschrijft de voorwaarden waaraan voldaan moet worden om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen. Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid, niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers kritiek in dit tweede middel is enkel ontwikkeld in het kader van een devolutieve werking van de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodoende dat verzoeker in zijn argumentatie niet kan gevolgd worden, nu de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in casu optreedt als annulatierechter.

Aangaande de vermeende schending van de formele motiveringsverplichting wijst de Raad op wat hieromtrent reeds gesteld werd naar aanleiding van het eerste middel. Ook hier blijkt uit de bespreking van het middel dat verzoeker het niet eens is met de inhoud van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Het middel zal verder worden onderzocht vanuit het oogpunt van een mogelijke schending van de materiële motiveringsplicht.

Ook hier verwijst de Raad naar het eerste middel voor wat betreft de bevoegdheid van de Raad in casu. Opnieuw wijst de Raad erop dat de procedure in casu geen devolutieve werking heeft en hij niet optreedt 'met volle rechtsmacht', maar wel als annulatierechter, zodat verzoeker niet dienstig kan aanvoeren dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verplicht is een volledig onderzoek te voeren naar het reëel risico. Waar verzoeker stelt dat de Commissaris-generaal naliet een onderzoek te voeren, stelt de Raad vast dat de Commissaris-generaal na het onderzoek van de verklaringen van verzoeker en zijn familieleden tot het besluit kwam dat *'omwille van onderstaande vaststellingen het Commissariaat-generaal niet kan overtuigen van ...het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij een terugkeer zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming'*, zodat uit de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de Commissaris-generaal zijn onderzoek ook vanuit dit perspectief voerde. Voor het overige wenst verzoeker met zijn kritiek enkel de feiten anders te appreciëren dan de Commissaris-generaal. Zoals reeds herhaaldelijk gesteld komt het de Raad niet toe zijn oordeel over de feiten in de plaats te stellen van dat van de Commissaris-generaal. Zoals reeds gesteld voert verzoeker noch zijn familie, noch tijdens het interview op Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal hun Roma-origine aan als een vluchtmotief of als bedreigend. Het komt de Raad niet onredelijk voor dat de Commissaris-generaal besloot dat verzoeker dienaangaande niet kon overtuigen. Noch een schending van de materiële motiveringsplicht, noch een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt aangetoond.

Wat de schending van artikel 3 EVRM betreft, verzuimt verzoeker in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt, zodat het middel wat de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM betreft onontvankelijk is.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. CAMU.